

Arrest

**nr. 345 832 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17 bus 12
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2025 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Braziliaanse nationaliteit, dient op 9 september 2024 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder, de genaamde M. A. F. I., met Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag maakt op 6 maart 2025 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing.

Op 17 maart 2025 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder met Nederlandse nationaliteit.

Deze aanvraag maakt 15 september 2025 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2025 werd ingediend door:

Naam: D. M. A.

Voornamen: J. J.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: Maracanaú

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.03.2025 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn moeder M. A. F. I. (RR (...)), Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Brazilië (GG(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.03.2023 met inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Lissabon op 01.08.2024*
- ‘verklaring van onvoldoende inkomsten’ dd. 08.04.2025 waarin betrokkene verklaart dat zijn vermogen ontoereikend is voor het betalen van de kosten die aangerekend worden voor het verkrijgen van documenten voor migratieregulatie en een ‘verklaring van vrijstelling van personenbelasting’ dd. 09.04.2025 waarin betrokkene verklaart dat hij is vrijgesteld van het voorleggen van een personenbelastingenaangifte voor de aanslagjaren 2023, 2024 en 2025: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen beiden verklaringen vanwege betrokkene niet aanvaard worden als afdoende bewijs van zijn aangehaalde onvermogen.*
- notariële akte n°24 dd. 23.08.2024 waarin een derde (grootvader van betrokkene) op eer verklaart dat betrokkene terugkeerde naar Brazilië om voor zijn grootmoeder te zorgen, maar dat het – na haar overlijden – niet meer gepast is nog langer in Brazilië te blijven, en dat hij (de grootvader) de toestemming geeft aan zijn (meerderjarige) kleinzoon om voortaan elders te verblijven, en dit onder de volledige verantwoordelijkheid van diens moeder (de referentiepersoon).*
- bewijzen geldopnames van de rekening van de referentiepersoon vanuit Brazilië uit de periode januari 2019 – juli 2024:*

15.01.2019

05.02.2019

19.02.2019

01.03.2019

03.04.2019

03.06.2019

07.06.2019
05.07.2019
18.07.2019
02.08.2019
05.09.2019
13.09.2019
01.10.2019
06.11.2019
13.11.2019
02.12.2019
03.12.2019
11.01.2020
03.02.2020
04.02.2020
21.02.2020
28.02.2020
21.03.2020
03.05.2020
28.05.2020
02.07.2020
25.08.2020
31.08.2020
01.09.2020
06.12.2020
21.12.2020
27.12.2020
29.12.2020
30.12.2020
01.02.2021
07.03.2021
12.07.2021
14.07.2021
20.08.2021
01.10.2021
04.02.2022
15.02.2022
14.04.2022
23.06.2022
24.06.2022
06.07.2022
21.07.2022
13.08.2022
18.08.2022
21.10.2022
02.12.2022
11.01.2023
09.02.2023
02.03.2023
05.04.2023
02.05.2023
05.06.2023
20.09.2023
10.11.2023
30.11.2023
15.12.2023
16.12.2023
26.12.2023
29.12.2023
05.02.2024
07.02.2024
04.04.2024
11.04.2024
02.05.2024
07.06.2024

27.06.2024
26.07.2024
29.07.2024

- ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon met betrekking tot de geldstorting aan betrokkene
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: individuele rekening 2024 en loonfiches voor de periode februari 2025 – april 2025 (CWZC)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van een derde: fiche nr. 281.10 (2024) en loonfiches voor de periode februari 2025 – april 2025 (AGODI – Agentschap voor Onderwijsdiensten)
- attesten dd. 20.05.2025 en 28.05.2025 waaruit blijkt dat respectievelijk de referentiepersoon en betrokkene op datum van de attesten geen leefloon of financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Bilzen-Hoeselt
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België: bewijs van taalniveau Nederlands dd. 19.02.2025

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (Brazilië) en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging onvermogen was. De voorgelegde documenten zijn beiden verklaringen op eer die niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen. Er werden geen objectieve, verifieerbare documenten voorgelegd die de inhoud van deze verklaringen op eer staven.

Tevens werden verschillende geldopnames vanaf de bankrekening van de referentiepersoon vanuit Brazilië voorgelegd. Betrokkene legt een ongedateerde verklaring op eer voor waarin de referentiepersoon stelt ze een bijkomende bankkaart aanvraag zodat betrokkene hiermee in Brazilië geld kon afhalen vanaf haar rekening. Zowel de geldopnames als de verklaring op eer werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag. Er kan nogmaals gemotiveerd worden dat de voorgelegde verklaring een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Ook met betrekking tot deze verklaring op eer werden geen objectieve, verifieerbare documenten voorgelegd om de inhoud van de verklaringen op eer te staven. Zo blijkt louter uit de voorgelegde geldopnames niet dat het betrokkene was deze sommen afhaalde. Tevens, er werd niet aangetoond dat betrokkene werd toegevoegd als mederekeninghouder, noch dat hij effectief in het bezit was van een tweede bankkaart.

Concluderend kan vastgesteld worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was effectief onvermogen was, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.09.2024 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 10.10.2024 tot op heden tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn.

Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten".

de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

de schending van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

...

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te

hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

...

Artikel 52§4 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.”

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidig bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen.

het antwoord op de aanvraag van verzoekende partij in de (bestreden) beslissing

De bestreden beslissing (stuk 1) betekend aan verzoekende partij op 17 september 2025 motiveert en beoordeelt slechts enkel het criterium van het ten laste zijn, zowel ten tijde van het verblijf in Brazilië als ten tijde van het verblijf in België. De verwerende partij komt ten onrechte tot de beslissing dat verzoekende partij niet ten laste zou zijn, quod certe non.

Vooreerst wordt in de beslissing enkel beoordeeld of verzoeker ten laste is “van zijn vader”. Dit terwijl de aanvraag is gebaseerd op het feit dat verzoekende partij ten laste is van zijn Nederlandse moeder.

Overeenkomstig art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dient het criterium van het ten laste zijn echter beoordeeld te worden aan de hand van de referentiepersoon en niet aan de hand van de afwezige andere ouder van wie verzoekende partij uiteraard niet ten laste is en waarvan verzoekende partij ook nooit heeft beweerd ten laste te zijn. Een redenering a contrario waarbij verzoekende partij niet ten laste blijkt van zijn vader kan dan ook geenszins impliceren dat verzoeker niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, quod certe non.

Dat verwerende partij toch enkel het criterium van ten laste zijn toetst aan de vader van verzoekende partij in plaats van aan de referentiepersoon zelf, betreft dan ook een manifeste schending van art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Volgens verwerende partij heeft de verzoekende partij onvoldoende aangetoond effectief onvermogen te zijn voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen objectieve, verifieerbare documenten heeft voorgelegd die de inhoud van de verklaringen op eer staven.

Het is uiteraard onmogelijk om een negatief bewijs voor te leggen, bijvoorbeeld van een Braziliaanse bankrekening die verzoeker niet heeft. Alwaar verwerende partij verwacht dat verzoekende partij zijn onvermogen zou bewijzen met een negatief bewijs, voegt verwerende partij hiermee contra legem een voorwaarde toe aan art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Nochtans heeft verzoekende partij reeds uitvoerig bewezen onvermogen te zijn en geheel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon.

Verwerende partij laat ook geheel na te vermelden in de bestreden beslissing welke documenten dan wel zouden ontbreken die een negatief bewijs zouden kunnen leveren. Verzoekende partij kan nu eenmaal geen bewijzen bijbrengen van een niet-bestaande Braziliaanse eigen bankrekening.

Verzoekende partij kan evenmin bewijzen bijbrengen van een niet-bestaande Braziliaanse uitkering.

Verzoekende partij toont aan dat hij de bankrekening van de referentiepersoon in Brazilië gebruikte om van te leven. De referentiepersoon zorgde steeds dat er voldoende gelden ter beschikking waren op haar Braziliaanse bankrekening. Verzoekende partij had een bankkaart van de referentiepersoon, waarmee hij betalingen kon uitvoeren en gelden kon afhalen. Verwerende partij trekt in de bestreden beslissing in twijfel dat verzoekende partij de persoon in kwestie was die de gelden heeft afgehaald in Brazilië. Indien verwerende partij dit niveau van zekerheid wenst, dan kan een geldophaling uit een pinautomaat dan wel betalingen in winkels nooit nog volstaan ter bewijs ongeacht de naam op de bankkaart, maar enkel een ophaling aan het loket met controle van de identiteit van de afhaler. Ook hierbij voegt verwerende partij

contra legem een voorwaarde toe aan art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat voor het criterium van het ten laste zijn steeds dient bewezen te worden met zekerheid, i.e. aan de hand van een paspoortcontrole, wie het geld effectief heeft gebruikt. Dit terwijl het gaat om de bankrekening van de referentiepersoon die alleszins zelf de afhalingen niet gedaan kan hebben aangezien zij al die tijd in Nederland en België woonde, zodat verzoekende partij de enige is die het geld afgehaald kan hebben.

Buiten dat het vragen van een bewijs van een identiteitscontrole door de afhaler van de gelden door verwerende partij een onwettig criterium uitmaakt, betreft dit bovendien een bijzonder onredelijk criterium hetgeen manifest ingaat tegen de manifeste beoordelingsruimte die Lidstaten hebben.

De enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest *Jia* van 9 januari 2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, *mutatis mutandis*, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16 januari 2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

Daarenboven verwijst verzoekende partij wat dit punt betreft naar de onderstaande argumentering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 203 688 van 9 mei 2018:

“Ten slotte gaat de verzoekende partij in op het motief van de bestreden beslissing dat het attest van onvermogen dat stelt dat zij geen eigendommen bezit in het land van herkomst een verklaring op eer betreft en deze op zich niet als bewijsstuk van de situatie van de betrokkene kan worden aanvaard, aangezien het gesolliciteerd karakter van zulke verklaring niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij wijst er in de eerste plaats op dat dit punt geen relevantie meer heeft om het ‘ten laste’ zijn te beoordelen, aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat zij 78 jaar oud is, weduwe is, dat haar vier dochters in België wonen en dat haar familie haar geld stuurde. Ook wijst zij nogmaals op de waarde van het ouderdomspensioen en het acuut voedseltekort in Venezuela. In de tweede plaats verwijst de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het voorgelegde bewijs in het Venezolaans recht niet geldig zou zijn en dat de vraag zich stelt of in het Venezolaans recht een ander document eventueel beschikbaar zou zijn en welk document dit dan zou zijn. Zij besluit met verwijzing naar het arrest Reyes dat de gemachtigde in ieder geval de ingeroepen wetsbepalingen schendt door een bewijs te eisen dat “in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd”.

De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van het begrip ‘ten laste’ moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* herhaalt de Raad dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de bloedverwant materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, pt. 36). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden

aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familie lid” in die bepaling te vallen, aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij 78 jaar is, weduwe is, dat haar vier dochters in België leven en dat haar familie haar geld stuurde. Op het gegeven dat de verzoekende partij weduwe is, werd hoger reeds ingegaan. De leeftijd van de verzoekende partij en de aanwezigheid van de vier dochters in België worden in de bestreden beslissing niet betwist. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar een aantal bewijzen van Small World dat er geld werd opgestuurd door de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar het feit dat “nog heel wat bewijzen” van geldstortingen via Small World werden overgemaakt en tevens een overzicht van Moneytrans-geldtransfers, maar dat geen enkele link met de betrokkene wordt aangetoond, zodat deze documenten niet aanvaard kunnen worden. Op dit tweede onderdeel van de betrokken motivering gaat de verzoekende partij niet in, zodat ook de Raad er niet verder op in moet en kan gaan. In de bestreden beslissing wordt echter niet gemotiveerd omtrent de geldstortingen waarvan de gemachtigde erkent dat deze gebeurden van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, zodat uit deze beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou betwisten dat uit deze stortingen een situatie van reële afhankelijkheid blijkt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in dit verband naar de motivering die in de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was opgenomen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde deze overwegingen in de thans bestreden beslissing echter niet heeft hernomen (het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of dit bewust of onbewust gebeurde), zodat dit betoog van de verwerende partij als een a posteriori motivering dient te worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor het andere onderdeel van het betoog van de verwerende partij dat slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen voorkomt, met name dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou blijken dat de afhankelijkheid reëel, significant en noodzakelijk is (en dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond).

Aangezien uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is gebleken dat de motieven aangaande de echtgenoot en het ouderdomspensioen van de verzoekende partij niet overeenind kunnen blijven en dat de gemachtigde heeft nagelaten zich uit te spreken over de gedane geldstortingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde zich enkel (nog) uitspreekt over het voorgelegde bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat - gelet op de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie - op zich echter niet om het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande de onvermogenheid van

de verzoekende partij te schragen. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen - in de woorden van de verzoekende partij - soepel moeten opstellen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aanvoert wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeind kan blijven.”

De stelling van verwerende partij is geheel in strijd met het redelijkheidsbeginsel alsook de Europese rechtspraak aangaande de soepele interpretatie van het criterium van het ten laste zijn. Verwerende partij hanteert een criterium dat elk ander denkbeeldig scenario volledig uitgesloten zou moeten worden, hetgeen volstrekt onmogelijk is om te bewijzen. Daarenboven dient herhaald te worden dat de algehele toestand in Brazilië een toestand is van armoede en administratieve chaos.

Tenslotte is het correct dat verzoekende partij dankzij de bemiddeling van zijn moeder in België sedert oktober 2024 een tewerkstellingsplaats heeft kunnen bemachtigen. Echter is verzoekende partij gelet op zijn ontwikkeling niet in staat om zijn werk te behouden zonder zijn moeder, die instaat voor zijn verplaatsingen en het bijhouden/opvolgen van zijn werktijden zodat hij steeds op tijd komt. Tevens is verzoekende partij niet in staat om zijn inkomen te beheren. Als verzoekende partij toegang zou hebben tot zijn maandloon in één keer, dan zou hij ermee gaan roken, drinken en feesten. Verzoekende partij brengt hier een medisch attest van bij. (STUK 2)

Conclusie eerste middel:

De bestreden beslissing geeft een veel te enge interpretatie aan het criterium van het ten laste zijn die manifest ingaat tegen de leer van het Europees Hof van Justitie in het arrest *Jia* van 9 januari 2007 (C-1/05) alsook ingaat tegen de inhoud van het arrest nr. 203 688 d.d. 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij verwacht documenten te ontvangen die zeer moeilijk te bemachtigen zijn voor verzoekende partij in een land als Brazilië, alsook een zekerheid aangaande de identiteit van de tweede gebruiker van de bankkaart van de referentiepersoon in Brazilië die in alle redelijkheid niet geleverd kan worden. Hiermee wordt een criterium toegevoegd aan de wet alsook het redelijkheidsbeginsel en het art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden.

De schending van de motiveringsplicht, de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van het legaliteitsbeginsel, de schending van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is dan ook aangetoond, hetgeen moet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van het legaliteitsbeginsel, maar legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

Op 17 maart 2025 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder met Nederlandse nationaliteit.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...'

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen ten laste te zijn van haar moeder. In de bestreden beslissing wordt weliswaar wel verwezen naar de 'vader' van de verzoekende partij, maar de verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen aan dat het gaat om een materiële vergissing. De Raad kan de verwerende partij volgen in haar uiteenzetting in de nota met opmerkingen op dit punt waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het onderzoek naar de afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon, namelijk de moeder, werd gevoerd, en dus niet de vader. De vermelding van de vader van de verzoekende partij, waarover trouwens geen informatie wordt verstrekt door de verzoekende partij, vormt dan ook inderdaad een materiële vergissing die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Verder moet de verzoekende partij ook ten laste zijn van de referentiepersoon tot het moment van de bestreden beslissing.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing enerzijds dat kan vastgesteld worden dat *"betrokkene niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was effectief onvermogen was, en dat er niet afdoende werd aangetoond*

dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”, en anderzijds dat “dient opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 10.10.2024 tot op heden tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.”. De conclusie van de verwerende partij in de bestreden beslissing luidt dan ook: “Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat voormelde twee motieven van de bestreden beslissing determinerend zijn, in die zin dat zij beide op zichzelf volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De verzoekende partij zal dus moeten aantonen dat beide motieven kennelijk onredelijk zijn of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen, opdat dit kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing in België was tewerkgesteld. Zij stelt dat het correct is dat zij dankzij de bemiddeling van haar moeder in België sedert oktober 2024 een tewerkstellingsplaats heeft kunnen bemachtigen. Wel stipt ze aan dat zij gelet op haar ontwikkeling niet in staat is om haar werk te behouden zonder haar moeder, die instaat voor haar verplaatsingen en het bijhouden/opvolgen van haar werktijden zodat zij steeds op tijd komt. Zij stipt ook aan dat zij niet in staat is om haar inkomen te beheren. Als zij toegang zou hebben tot haar maandloon in één keer, dan zou zij ermee gaan roken, drinken en feesten. Verzoekende partij brengt hier een medisch attest van bij.

De Raad wijst erop dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert en acht het standpunt van de verwerende partij, dat de verzoekende partij gezien haar tewerkstelling in België in staat is om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon, niet kennelijk onredelijk. Aangezien de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij de verzoekende partij rust, kwam het aan haar toe om aan te tonen dat zij in België, ondanks haar tewerkstelling, alsnog ten laste was van haar Nederlandse moeder. De verzoekende partij blijft echter in gebreke om in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij daaraan heeft voldaan en uit welke aan de verwerende partij voorgelegde stukken één en ander dan wel moet blijken. Zij toont dan ook haar belang niet aan bij haar grief dat haar moeder bepalend is voor het behoud van haar werk en dat zij zelf niet in staat is een inkomen te genereren. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in België, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet ten laste is van de referentiepersoon. Zij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd op dit punt.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het tweede determinerend motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of in strijd met de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen zou zijn, maakt zij evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

De argumenten die de verzoekende partij ontwikkelt tegen het eerste determinerend motief zijn dan ook niet meer relevant, en moeten om die reden hier niet meer besproken worden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4, 7, en 19.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/13 en artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.”.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, ...”.

Artikel 19.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, folteringen of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”.

de schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan...onmenselijke of vernederende behandelingen.”.

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

de schending van artikel 22 van de Grondwet

Artikel 22 van de Grondwet:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.”

de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) ...*
- b) het familie- en gezinsleven*
- c) ... en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”.*

de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d.15.12.1980

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

de schending van artikel 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

Artikel 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:...2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn...”.

de schending van de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

“De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn.

Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

“2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

de schending van het redelijkheidsbeginsel

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde wettelijke bepalingen en beginselen schendt en wel om volgende redenen.

Door de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt het recht op gezinsleven en privéleven van verzoekende partij geschonden en dreigt hij het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen.

De bestreden beslissing belet verzoekende partij om zijn privé- en gezinsleven samen met zijn Nederlandse Unieburger moeder in België gevestigd en diens gezin verder op en uit te bouwen in België waarbij verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke behandeling.

Van de Nederlandse moeder van verzoekende partij, kan geenszins worden verwacht/vereist dat zij het gezinsleven met verzoekende partij in het door armoede getroffen Brazilië zou gaan beleven en verder op- en uitbouwen. Des te meer gelet op het gezinsleven van de Nederlandse moeder van verzoekende partij. De moeder van verzoekende partij woont immers samen te Bilzen-Hoeselt met haar Belgische vriend.

Verzoekende partij en zijn moeder moeten derhalve hun gezinsleven in België verder kunnen op- en uitbouwen.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij en zijn Nederlandse moeder in België gevestigd.

De bestreden beslissing brengt verzoekende partij immers in een illegale toestand, waarna verwerende partij wellicht op grond van art. 7 van de Vreemdelingenwet zal argumenteren over geen discretionaire bevoegdheid te beschikken en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten moeten af te leveren.

Vraag die zich hierbij stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten - in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij op respect voor het in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang, dit zeker gelet op de specifieke afhankelijkheidssituatie t.a.v. zijn in België gevestigde moeder waarin verzoekende partij zich bevindt.

Immers, verzoekende partij is een hulp behoevende die financieel zwak is en in Brazilië geen familie heeft waarop hij kan steunen voor de voor hem levensnoodzakelijke zorgen.

Verzoekende partij:

- verzoekende partij geen onroerende goederen heeft;*
- verzoekende partij in Brazilië geen werk of uitkering heeft;*
- verzoekende partij geen spaargeld heeft;*
- verzoekende partij ongehuwd is, geen partner heeft alsook geen kinderen heeft;*
- verzoekende partij de facto niet voor zichzelf kan zorgen gelet op een medische problematiek (STUK 2);*
- verzoekende partij enkel kan overleven dankzij de steun van de referentiepersoon en haar zoon;*
- verzoekende partij ongeschoold is;*
- de slechte economische situatie in Brazilië;*

De moeder van verzoekende partij is de steun en toeverlaat van verzoekende partij waar zonder hij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoekende partij is gelet op zijn ontwikkeling niet in staat om zijn werk te behouden zonder zijn moeder, die instaat voor zijn verplaatsingen en het bijhouden/opvolgen van zijn werktijden zodat hij steeds op tijd komt. Tevens is verzoekende partij niet in staat om zijn inkomen te beheren. Als verzoekende partij toegang zou hebben tot zijn maandloon in één keer, dan zou hij ermee gaan roken, drinken en feesten. Verzoekende partij brengt hier een medisch attest van bij. (STUK 2)

Verzoekende partij is dan ook volstrekt afhankelijk van zijn in België gevestigde moeder.

Met deze aan haar bekende elementen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden en in elk geval heeft de verwerende partij in deze geen behoorlijke afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij en deze van de Belgische staat. De verwerende partij dient een fair balance-toets te doen en deze is niet gebeurd en in elk geval niet op behoorlijke zorgvuldige wijze gebeurd.

Het gezins- en privéleven van verzoekende partij zoals vooropgesteld in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt door de bestreden beslissing geschonden.

Bovendien dreigt verzoekende partij door de bestreden beslissing, gelet op zijn kwetsbare profiel zoals hierboven uiteengezet, het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen absoluut verboden door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Immers, het terug zenden naar het land van herkomst van een kwetsbare alleenstaande jongeman die in armoede verkeert en volstrekt afhankelijk is voor de voor hem levensnoodzakelijke zorgen van zijn in België gevestigde Nederlandse Unieburger moeder en diens gezin is in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van hetgeen hierboven is uiteengezet, is dan ook aangetoond dat tevens artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn geschonden.

Conclusie tweede middel:

Door geen - alleszins niet afdoende - rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende partij in België en zijn kwetsbaar profiel in combinatie met de slechte situatie in Brazilië en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen en aan verzoekende partij een bijlage 20 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet - alleszins niet op afdoende wijze - zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald en handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en schendt de verwerende partij artikel 4 en artikel 7 en artikel 19.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 en artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en schendt de verwerende partij artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 en 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Het tweede middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.

Algemene conclusie:

De twee middelen zijn integraal ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en integraal gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring."

2.2.2. Het hele betoog van de verzoekende partij in haar tweede middel gaat uit van de veronderstelling dat de verzoekende partij zal moeten terugkeren naar Brazilië. De verzoekende partij is van oordeel dat er sprake is van de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen, omdat zij zou moeten terugkeren naar Brazilië en om die reden haar privé- en gezinsleven zou geschonden worden, en zij zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling.

De bestreden beslissing heeft echter helemaal niet tot gevolg dat de verzoekende partij zal moeten terugkeren naar Brazilië, aangezien zij geen verwijderingsmaatregel bevat. De verzoekende partij voert wel aan dat de bestreden beslissing haar in een illegale toestand brengt, waarna de verwerende partij volgens haar wellicht op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zal argumenteren over geen discretionaire bevoegdheid te beschikken en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten afleveren, maar dit is loutere speculatie en in casu niet aan de orde. De verwerende partij heeft er expliciet voor gekozen om de verzoekende partij een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar gezins- en privéleven niet zal kunnen verderzetten, daar het duidelijk is dat er geen verwijdering beoogd wordt.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is om die reden dan ook niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU